

העולם הזה

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורך משנה:

דוב איתן

עורך תכנית:

אהרן אור

עורך כיתוב:

סיג'י רשת

עלם המערכת:

אריה קרו

כתב בכיר:

ארי תבור

חברי המערכת:

מנשה ברדיצ'וץ, שייט גלור, יצחק גלילי, רויד הורוויץ, רותי ורר, אברהם חרמון, אוסקר טאבור, אלכס פסיס, אביגה סטון, עמוס קינן, שלמה קרו.

רחוב גליקסון 8, תל אביב, טלפון 26785
ת.ד. 136, טען למברקים "עולמפרט"
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ
דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 62239
התפצה: יוד טופל וכוניו, תל אביב
המטרפת איננה אחראית לחיובן המודעות

העתון הנקרא ביותר במדינה

7/16 '27

שום רגע מכל הרגעים הדרמטיים של חי שבונו לא נחרת בזכרוני כמו זה שאסכר עליו עתה.

אלי תבור שוחרר ביום ג' בערב. בלי תנאי, בלי נסיון לשטשש אפילו את הנסיי גה המבישה, מתוך פחד גלוי להעמיד את השמצותיה הגלוזות למבחן בבית המשפט, נכנעה המשטרה. אפילו ערבות לא נדרשה מתבור. הוא לא הואשם במאומה.

קיבלתי את הידיעה בכנסת, שם דנתי אור תה עשה עם כמה חברים מרכזיים על הצורך בפעולה מיידית להוצאת המצטון הציבורי. כשמסרו לי על השיחורר, הסכמתי מיד להי צעתם הסלפנית של חברי: לכנס ללא דיוחי מסיבת עתונאים כללית, בה יספר אלי ב גלוי את כל סיפורי. היה זה סימן של אימון בלתי מסייג מצדנו, כי אותה עשה לא שמע עדיין איש מאתנו וגם לא פרקליטו של אלי, את הסיפור המלא.

בשעה שמיחרתי חזרה לתל אביב, פתו שלום כהן את המסיבה בא לם בטי. בראשית דבריו השמיע קריאת תגר מוחצת: בעוד הני נישטרה מנסה להשתמש מן משכבה הני אנחנו שטים לקראת. אדרבה, שיעזר אור הני לדין.

היתה זאת קריאה בלתי רגילה. גם הנטיב היה בלתי רגיל. כי הנה המאשימים לא יצאו לדרך על מכתן בית המשפט. אפילו הא כי לבקש את הארכת מעצרו של אלי. ויהי אנה המואשמים, שמכוננת ההת, כולה האדירה

אבנרי ותבור בשעת מסיבת העורכים בבית סוקולוב

שעה עצמה בפני עורכי העתונים באותו בית: כדי להשמיע שם את השמצותיהם נגד תבור. כמה עתונאים הציעו לאלו תבור לגשת עםם לבית סוקולוב, כדי שעורכיהם יוכלו לשמוע את דבריו כמו אוזניהם. ביצחק ה רעיון האמין להכניס את תבור למסיבת העורכים, כדי שיוכל לסתור בו במקום את דבריהם של עמוס וחבריו. הצגת שני הצד דים זה מול זה בחדר אחד, היתה מבררת את האמת חיש כהר.

ליחינו את אלי לבית סוקולוב. בעוד ש הוא היכה למטה, עלו כמה כתבים והודיעו לעורכיהם למעלה כי תבור נמצא בבית. מה שקרה אז נראה כאילו גלח נלקח מפארסה הו ליבודית.

בקרב פמליית הקצינים העליונים, עטורי הקישוטים, פרצה פאניקה. הסכנה הנוראה של נוכחות קורבנם בבית, העבירה אותם על דעתם. הם נעלו מכפנים את הדלת ב מפתח. צמרת משטרת ישראל סגרה את עז מה בחדר, יחד עם העורכים, אחות פחד מי פני הצעיר בן הצי שהמתין כשקט בחוק. לא יכולתי שלא לצחוק בפה מלא, זו הפעם הראשונה מזה 72 שעות, בהן לא עצמתי עין. כי הנה, תוך כמה שעות, התהפכה הקעי רה על פיה. כבוקר ישוב אלי מאחורי סוגר וברוח, ועמוס ומשרתיו השחצנים התהלכו בחוק. ואילו בערב ישובו עמוס ומשרתיו מבו הלים מאחורי דלת נעולה, בעוד אלי ישב בחוק.

עמוס ומלווי המשיכו להסתתר בחדר, גם כשהעורכים יצאו ממנו בתום מסיבתם אחר. הם המתינו עד שהצלמים התרחקו, ניסו להתחמק מן הבית מבלי שיצלמו. הם לא הצליחו.

זה היה רגע גדול. מעולם לא ראיתי, כמו עיני, הפגנה נהדרה יותר לכוחה האילם של האמת, ולפיק הברכיים של המצפון הרע.

★ ★ ★

באותו רגע כבר הוכרע הקרב הציבורי. רובו המכריע של הקהל, כל אותם ההמונים המצויינים באינסטינקט כל כך מוחלט לגבי האמת, ידעו כי סיפורו של אלי אמת. עוד הערכים המפלגתיים הנרצעים ביותר עוד ניסו לשכנע את עצמם כי יש אמת כלשהי בגירסת המשטרה והשב.

אולם עצם העובדה שהיו שתי גירסות. אשר האדם נדרש לבחור ביניהן, כבר היתה נצחון גדול של כוחות החושך. הם לא ביצעו רק את הפשע. בעזרת שותפיהם וכתבלביהם. עוד הכריחו את הקורבן המוכה להוכיח כי לא התעלל בעצמו.

חלק מן האשמה לכך רובץ על העתונות. אמנם נהגו הפעם רוב העתונים, ובראשם ידיעות אחרונות, הבוקר וחרות, בהגינות הרבה יותר גדולה מאשר בפעמים הקודמות, בהן הותקף עתון זה מלבד עתונים המשר תים את השב. בפה מלא, כמו זמרחה, נתנו כל העתונים את שתי הגירסות. אולם אוב ייקטיביות זו היתה בעלת ערך מוסרי מפוקי פק מאוד. האם תתכן ניטרליות קפדנית בין רוצח ונרצח, תוקף ונתקף? והאם ישנה הגי גות בניטרליות כזאת?

היתה גם גירסה שלישית — גירסתם של אלה שאמנם האמינו בלב שלם לדברינו, וי העריכו את עמדתנו, אך שלא רצו בכל זאת להאמין כי החטיפה בוצעה בידי השב. או מוסד הקשור בו. הם חיפשו בקדחתנות אפי שרות אחרת כלשהי שתימונע מהם את ה צורך האכזרי.

איני כועס עליהם. דרוש באמת אומץ לב פנימי רב מאוד כדי להביט לאמת ישר ב עיניים. כי אמת זאת היא נוראה. היא מחייבת למסקנות. היא עשויה למוטט הרבה אשלויות יקרות ונזחות שעוד שרדו בלב. הרבה יותר נעים לחשוב שהחטיפה לא בוצעה בידי מי גנון ממלכתי, אלא בידי כמה פורצי גדר בל תימושמעיים, או מתחרת חדשה, או פלוגתי אגרוף פרסיתי.

אולם, קורא יקר, התיאור שתמצא בגליון זה, ללא כחל ושרק, הניתוח העובדתי של התנהגות המשטרה בפרשה (עמודים 15-14), שוב אינם משאירים כל ספק לגבי מבצעי הפשע. מי שרוצה לטמון את ראשו בחול, רשאי לעשות זאת. אולם עליו לדעת כי הוא בורח ממאבק נגד רוח רעה, העלולה להי מיט אסון על המדינה. מי שמצפוננו נותן לו להתחמק מן האחריות לדמות מדינתנו, ידע לפחות מה הוא עושה.

★ ★ ★

אנו לא ניתן למשטרה להתחמק מן האח ריות לדבריה, ולא נרשה לחוטפים להימלט מן האחריות למעשיהם. תביעתנו פשוטה ר תכליתית, והיא חייבת לשכנע בפשטותה כל אדם ברדעת.

עמוס מתחמק מבית סוקולוב

בהאשמות שיוחסו לו בפומבי עלי ידי דוברי המשטרה, כדי שיוכל להזים את ההשמצות הודוניות ר הפחדניות — או:

● להעמיד לדין את הקצינים שהפיצו השמצות אלה בשם המ רינה, למען יתנו את הדין על מע שם המחפיר — או:

● למנות ועדת חקירה צבורית, בראשות שופט עליון או מחוזי, שתגבה את העדויות ותנצה על חקירה יסודית משלה, ותמסור דו"ח לציבור ולכנסת תוך חודש ימים.

זוהי קריאת תגר. אם יסרב השלטון להי ענות לקריאה זו, שוב לא ייצא עוד איש בארץ שיתן אימון לפוענים כי לא מנגנון ממלכתי ביצע את הפשע.

★ ★ ★

בשעה שישבתי עם הכריכסת חשוב, ל שערב חבר הממשלה, ודנו בפרשה, שאל אותי לפתע בשטות: "תגיד לי, האם אתה לא מפתח?"

נזכרתי במעשה שקרה בבריטניה בימי מל חמת העולם השנייה. אחד הכסילים במשרד התעמולה של הממשלה הוציא כרוזת קיר, שנועדה להרים את המוראל. הכרוז נשאה את הכותרת השחצנית: "מי פוחד מפני מטו סיהקרב הגרמניים?"

כשהגיעה הכרוז לקיר אחד הבסיסים של חיל האוויר המלכותי, רשמה יד אלמונית מ תחת לכותרת: "לחתום כאן." תוך 24 שעות חתמו כל הבסיסים של אותו בסיס, גיבורי הקרב על בריטניה.

האם אנחנו פוחדים? כן. אנו יודעים כי מולנו עומד מנגנון אדיר, שאינו נרתע מפני שום דבר. הרגשנו את נחת זרועו על גופנו. ראינו אותו בפעולה בפרשות מהרירות, כמו פרשת רצח קסטנר.

לולא פחדנו, לא היינו בני אדם. אלא רו בוטים. אולם הפחד לא ירתיע אותנו מלב לא את חובתנו. בימי המלחמה ראיתי את חברי פלוגתי יוצאים לילה לילה ועולים על מולנו עומד מנגנון אדיר, שאינו נרתע מפני האוייב בחשיכה. כל אחד מאתנו פחד. כל אחד ידע כי קיימים סיכויים רציניים שלא ישוב חי מן הפעולה. רבים לא שבו. אולם ידענו שבפני אדם הגון לא היתה ברירה אלא לצאת שוב ושוב. כך, תוך פחד והתגברות, נולדו מעשיהם של לוחמי תש"ח, מקיבי המדינה.

כיום אנו עומדים בקרב אחר. ייתכן שהוא קשה יותר, מבהיל יותר — כי האוייב נסתר מן העין, והוא יכול להתקיף מכל עבר, לנעוץ את סכיניו המורעלת בגב. החזית היא אחרת. אולם המאבק נשאר אותו המאבק, פחד או לא פחד: הכבוד העצמי, ההגינות, תחושת החובה, תובעים כי נמשיך בדרך.

אורי אבנרי